

saar afvise de den, og der kan da ikke være Tale om, at Ministeriet skulde kunne tvinge en Sag ind under Domstolene, om hvilken disse have erklæret, at den ikke hører ind under deres Kompetence; det vilde være en Mis kjendelse fra begge Statsmagters Side og medføre den største Forvirring.

Hermed er altsaa Forespørgslen forsaavidt endt, men den ærede Forespørger har, paa samme Tid som han forøvrigt har været ganske usigtelig i, hvad han har anført, fremstillet Sagen paa en saa eienDOMMELIG Maade, at han derved har stillet Noget i Slygge, medens han igjen har ladet visse Omstændigheder træde stærkere frem, og er derved kommen til at give et urigtigt Billede af den hele Sag. Denne Sag er meget gammel og har været behandlet under fire forskjellige Ministerier: først under Hall i 1858, derpaa under mig, saa under Borgen, og endelig igjen under mig. Det Mellemrum, hvor Sagen er bleven opholdt noget, falder i den Tid, da der indtraadte Ministerliste. Sagen forholder sig saaledes, at der fra de paagældende Skolelærere indkom en Skrivelse til Ministeriet, hvori de anbede over, at de ikke fik, hvad der tilkom dem, og at man ikke holdt sig Loven af 8de Marts 1856 efterrettelig; de klagede over, at man ikke paaligtede Skolepenge for de Børns Vedkommende, som besøgte Betalingskolen, hvortil man var aldeles uberettiget, og hvorved man unddrog Lærerne, hvad der lovlig tilkom dem; dernæst var selve Signingslisten affattet saa besynderlig, at kun to Børn af dem, der søgte Betalingskolen, kom til at udrede det fastsatte Beløb af Skolepengene; kort sagt, der kunde ikke være ringeste Tvivl om, at man ikke havde holdt sig Loven efterrettelig. Jeg skal imidlertid ikke indlade mig nærmere paa de forskjellige Punkter, men kun sige, at det for det Første er selvfølgeligt, at der ved den brugte Fremgangsmaade var skeet et ligefremt Brud paa Loven af 8de Marts 1856, hvorved Lærernes Ret tilsidesattes, og endvidere, at Lærerne forgjæves havde søgt at raade Bod derpaa; man blev derfor nødt til at gribe til det Middel at fordre Sagen ordnet under Tvangsmulkt. Under 17de Oktober indkom der en Signingsliste til Ministeriet, som var forskjellig deri fra den forrige, at man

nu efterat være kommen ind under Tvangsmulkten fandt sig foranlediget til at efterkomme Lovens Bestemmelser; dersom nu denne Signingsliste var bleven indsendt simpelt hen, saa vilde Sagen dermed have været afgjort, og der vilde da kun have været Spørgsmaal om, hvorvidt man vilde eftergive de otte Dages Mulkt eller ikke, Noget, som jeg ikke her skal komme ind paa; men hvorledes indkom nu denne Liste? Den indkom med følgende Paategning: „Affattet under Mulkt og Tvang uagtet indgiven Modforestilling fra Repræsentationens Side, hvorfor denne fralægger sig al Ansvarlighed“. Saaledes var Listen ikke brugbar; thi efter denne Liste skulde Skolepengene opkræves og i fornødent Fald inddrives; men der kunde jo ikke gives Approbation paa en Oprævning, foretagen efter en Liste med den Paategning: „Affattet under Tvang af Mulkt osv.“ Igeoversfor denne Erklæring fra Borgerrepræsentanterne saae Ministeriet sig derfor nødt til at forlange en Erklæring af dem om, at Listen var affattet i Overensstemmelse med Loven af 8de Marts 1856; det var et Forlangende, som var ligefrem nødvendiggjort ved den omtalte Paategning. Borgerrepræsentantskabet vedblev imidlertid at vægre sig ved at efterkomme dette Forlangende, og først under 17de November afgav man den Erklæring, at Listen var affattet overensstemmende med Loven af 8de Marts 1856. Men hvorledes stemmer denne Erklæring med den, som afgaves forrige Gang, at Listen var affattet: under Tvang af Mulkt, uagtet Modforestillinger fra Borgerrepræsentanterne, hvorfor disse fralagde sig al Ansvarlighed for den? Efter denne sidste Erklæring fra Borgerrepræsentanterne, at de paatog sig Ansaret for Listens Affattelse, erklæredes den for god, men man kunde dog ikke, det mener jeg, Enhver vil indsee, tage den for god første Gang, da den blev indgiven under den udtrykkelige Protest, at den var affattet under Mulkt og Tvang. Spørgsmaalet var altsaa, at Borgerrepræsentanterne skulde anerkende og erklære, at Listen var affattet i Overensstemmelse med Loven af 1856, hvilken Erklæring man naturligtvis ikke vilde have sølt sig opfordret og forpligtet til at forlange, dersom de ikke havde indsendt den første Liste med